

ЗАЙЧЕ И БРЪЗА

— Миличка бръзичке,
златна ми сестричке, —
зайчето продума: —
Скриймевъ твойта шума!
Вижъ ме какъ треперя:
гони ме потеря!
Кучета проклети
душатъ подъ клонетъ,
а задъ всѣка драка,

клекнали ме чакатъ,
все отборъ ловджии
съ пушки явзалии.
— Мое мило братче,
клето зайче-байче,
щомъ останешъ тука,
тѣ ще те пречукатъ.
Бързай, време мина,
скрий се въ тази кжпина!
Вжтре дупка има;
лани, цѣла зима,
въ нея кума лиса
отъ душмани кри се.

Зайчето не чака,
скокна въ кжпинака.
Тамъ се сви, утихна
и се поусмихна.

Ст. Цанкова-Стоянова

БУДИЛНИКЪ

Живѣеше нѣкога единъ про-
чутъ майсторъ на часовници.
Той имаше много часовници —
и малки, и голѣми, и такива,
които бръмчеха тихо като му-
хи: тикъ-такъ, тикъ-такъ, и
други, които кукаха като куку-
вици, и такива, които съскаха
като гжсоци: ссссс... зърррр...
ссссс... зърррр...

Срѣдъ толкова часовници,
той си имаше само едно синче:
Душко. И макаръ че Душко
не можеше нито като пчела да

бръмчи, нито да кука, нито
като гжсокъ да съска, часов-
никарьтъ обичаше Душка по-
вече отъ всичкитѣ си часов-
ници.

Но ако Душко не можеше да
върши такива дяволии като
часовниците, той пъкъ можеше
да спи сутринъ до късно, безъ
да мисли, че закъснява за учи-
лище. И никой будилникъ на
свѣта не можеше да го раз-
буди, защото Душко и на
сънъ се съждаше, че будилни-